

Sygnatura akt XI GC 543/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dariusz Plewczyński

Protokolant: sekr. sąd. Agata Trawka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 kwietnia 2016 r. w S.

sprawy z powództwa M. R., F. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powodów M. R., F. S. kwotę łączną 2656,80zł (dwóch tysięcy sześciuset pięćdziesięciu sześciu złotych, osiemdziesięciu groszy) wraz z odsetkami ustawowymi (określanymi od 1 stycznia 2016r jako odsetki ustawowe za opóźnienie) od dnia 12 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 788,00 zł (siedemset osiemdziesiąt osiem zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 543/15

Uzasadnianie

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

Powodowie solidarni F. S. oraz M. R. wnieśli przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 10 100 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2014 roku do dnia zapłaty, a także wnieśli o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Powodowie zastrzegli możliwość rozszerzenia powództwa na dalszym etapie postępowania, ewentualnie dochodzenia pozostałej kwoty w drodze odrębnego powództwa.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 22 lutego 2014 roku doszło do uszkodzenia samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność A. J.. Pojazd został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Uszkodzony samochód był niezbędny poszkodowanemu w życiu prywatnym i zawodowym. Z tego względu wynajął pojazd zastępczy. Powodowie wskazali, że z tego tytułu poszkodowany poniósł koszt najmu w wysokości 16 482 złotych. Poszkodowany przelał na powodów przysługującą mu z tego tytułu wierzytelność. Powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 16 482 złotych, pozwana odmówiła.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że uregulowała należność wynikającą z najmu pojazdu zastępczego za okres 13 dni, to jest w kwocie 1500,60 złotych. Zdaniem pozwanej po wypłacie odszkodowania w dniu 25 marca 2014 roku zerwany został związek pomiędzy szkodą, a najmem pojazdu zastępczego, rozumianym jako normlane następstwo szkody. Następnie

pozwana wskazała, że w majątku poszkodowanego nigdy nie nastąpiła strata finansowa w związku z najmem pojazdu zastępczego, skoro poszkodowany nigdy nie wydatkował rzeczony kwoty. W sytuacji, gdyby przyjąć, że najem pojazdu zastępczego był normlanym następstwem szkody, pozwana stanęła na stanowisku, że poszkodowany przyczynił się do zwielokrotnienia szkody, skoro zdecydował się na najem samochodu za cenę zdecydowanie wyższą od tej oferowanej przez wypożyczalnię pierwotnie wskazaną przez pozwaną zakład ubezpieczeń.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje.

Dnia 22 lutego 2014 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność A. J.. Pojazd został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Szkada miała charakter całkowity, o czym poinformowano poszkodowanego pismem z dnia 28 lutego 2014r. Z tego tytułu decyzją z dnia 20 marca 2014 roku pozwana przyznała odszkodowanie w wysokości 31 321,35 złotych brutto, wypłata nastąpiła w dniu 25 marca 2014 roku.

Niesporne, nadto dowód;

-decyzja, k. 35;

-lista wypłat, k. 36.

-zeznania A. J., k. 61-63

- dokumenty z akt szkody PL 2014022200531

Uszkodzony pojazd był niezbędny poszkodowanemu w życiu prywatnym i zawodowym, w szczególności do codziennych zakupów, wykonywania pracy oraz dowożenia małoletniego dziecka.

Dowód:

-oświadczenie, k. 6;

-zeznania A. J., k. 61-63

W związku z powyższym pozwany zakład ubezpieczeń wskazał wypożyczalnię, a poszkodowany otrzymał pojazd zastępczy na okres 7 dni. Ze względu na sytuację rodzinną poszkodowanego, pozwana zgodziła się na przedłużenie okresu najmu o kolejne 7 dni. Ostatecznie najem trwał 13 dni i z tego tytułu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. wystawiła poszkodowanemu faktura VAT na łączną kwotę 1220 złotych netto (1500,60 złotych brutto) na którą składa się kwota 1170 złotych netto (1439,10 złotych brutto) tytułem najmu pojazdu zastępczego, przy dobowej stawce w wysokości 90 złotych netto (110,70 złotych brutto) oraz kwota 50 złotych netto (61,50 złotych brutto) poniesioną tytułem odbioru pojazdu.

Niesporne, nadto dowód;

-faktura VAT (...), k. 40;

-zeznania A. J., k. 61-63.

Poszkodowany zawarł z powodami umowę najmu pojazdu zastępczego ze stawką 200 złotych netto za każdą rozpoczętą dobę najmu. Pojazd był wynajmowany w okresie od dnia 7 marca 2014 roku do dnia 12 maja 2014 roku, to jest przez okres 67 dni. Z tego tytułu, dnia 21 maja 2014 roku, powodowie wystawili poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 16 482 złotych brutto, zakreślając termin płatności na dzień 4 czerwca 2014 roku. Pojazd wynajęty

należał do segmentu klasy (...). Dnia 21 maja 2014 roku poszkodowany przełał na powodów przysługującą mu wobec pozwanej wierzytelność z tytułu rzeczowej faktury.

Po uzyskaniu informacji, że poszkodowany jest zainteresowany dalszym najmem, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. zaproponowała poszkodowanemu kontynuowanie najmu na dotychczasowych warunkach, Poszkodowany jednak odrzucił ofertę poprzedniej wypożyczalni.

Dowód:

-zeznania A. J., k. 61-63.

-umowa najmu, k. 8;

-potwierdzenie zwrotu pojazdu, k. 8 verte,

-faktura VAT, k. 9;

-pismo biegłego, k. 147-149;

-umowa cesji, k. 6 verte.

Średnia stawka za dzień wynajmu pojazdu odpowiadającego pojazdowi uszkodzonemu wynosiła 190zł, a odpowiadająca stawce pojazdu wynajętego przez powodów 161 złotych netto za dobę. W realiach niniejszej sprawy za uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego należało uznać okres od daty zgłoszenia szkody do 30 marca 2014r tj. 37 dni. Czas ten był wystarczający na zakup pojazdu używanego odpowiadającego klasie pojazdu uszkodzonego.

Dowód:

-opinia biegłego, k. 84-91;

-pismo biegłego, k. 147-149.

W zakresie najmu pojazdu zastępczego powodowie zgłosili szkodę pozwanej pismem z dnia 4 czerwca 2014r (wysłanym dnia 6 czerwca 2014r).

Powodowie wzywali pozwaną do zapłaty kwoty 16 482 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów najmu. Za każdym razem pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie wskazując, że poszkodowany otrzymał w bezgotówkowej formie pojazd zastępczy na okres 13 dni. Zdaniem pozwanej obowiązek zapłaty kwoty 16482 złotych wykracza poza obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela.

Dowód:

-pismo z dnia 4 czerwca 2014r, k9v

-pismo z dnia 19 sierpnia 214 roku, k. 10;

-pismo z dnia 6 września 2014 roku, k. 14

Dnia 28 lutego 2014 roku poszkodowany zamówił w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. samochód marki F. (...), który został odebrany przez poszkodowanego w dniu 12 maja 2014 roku.

Dowód:

-umowa sprzedaży, k. 56;

-protokół zdawczo-odbiorczy, k. 57.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 822 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Odpowiedzialność pozwanego towarzystwa ubezpieczeń wynikała również z art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązkiem odszkodowawczym ubezpieczyciela wobec poszkodowanego są objęte wszelkie postaci szkody wyrządzone tej osobie, a więc zarówno szkody na osobie, jak i szkody na mieniu, co wynika z art. 34 ust. 1 powołanej ustawy.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu należącego do poszkodowanego ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Również bezsporne jest rozliczenie szkody jako całkowitej. Fakt dokonania cesji wierzytelności odszkodowawczej przez powodów potwierdza umowa cesji oraz zeznania poszkodowanego A. J..

Niezbędność najmu pojazdu zastępczego jednoznacznie wynika z zeznań świadka A. J.. W przypadku uszkodzenia pojazdu własnego, poszkodowany ma pełne prawo skorzystać z pojazdu zastępczego. Pozwana sama zresztą rozliczyła najem pojazdu zastępczego za początkowy okres.

Faktura wystawiona przez powodów za najem pojazdu zastępczego nie odzwierciedla wysokości należności, jaką za najem miałyby uiścić powodom zlecający (poszkodowany). W zamian za udostępnienie pojazdu poszkodowany miał przelać na powoda przysługujące mu względem ubezpieczyciela roszczenie o odszkodowanie. Zatem świadczeniem wzajemnym poszkodowanego w niniejszej sprawie nie było świadczenie pieniężne, lecz przeniesienie wierzytelności.

Podobnych spraw przed tutejszym Sądem, w których powodowie dochodzą nabytych wierzytelności odszkodowawczych jest znacznie więcej.

Zawarcie tego typu umowy nie budzi wątpliwości w płaszczyźnie normy art. 353¹ k.p.c. Umowa taka spotykana jest często w praktyce tzw. likwidacji szkód komunikacyjnych. Zaletą tego rodzaju rozliczenia (określanego często w praktyce jako „bezgotówkowa likwidacja szkody”) jest atrakcyjna dla poszkodowanego forma, która ogranicza ryzyko uzyskania odszkodowania nie pokrywającego w całości poniesionych kosztów.

Powodowie oferują kompleksowe usługi na rzecz poszkodowanych w wypadkach komunikacyjnych, pośrednicząc w rozliczeniach z ubezpieczycielami, organizując naprawę uszkodzonych pojazdów i wynajmując pojazdy zastępcze oraz występując w imieniu poszkodowanego w procesie likwidacji szkody. W niniejszej sprawie o szerszym, niż ograniczony wyłącznie do najmu pojazdu zastępczego, udziale powodów w procesie likwidacji szkody świadczą już choćby dokumenty złożone do akt sprawy, obrazujące przebieg tzw. postępowania likwidacyjnego i zawarte w aktach szkody .

W dotychczasowych judykatach podkreślano wielokrotnie, że uznanie wydatków związanych z najmem pojazdu zastępczego za element szkody musi być oceniane indywidualnie w realiach każdej konkretnej sprawy. Przy ustaleniu wysokości odszkodowania z tego tytułu stosować należy metodę dyferencyjną, zgodnie z którą za szkodę poczytać należy różnicę między stanem majątku poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia sprawczego a

hipotetycznym stanem jaki istniałby, gdyby do zdarzenia tego nie doszło. Poszkodowany, którego pojazd uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, nie uzyskuje roszczenia o zapewnienie mu pojazdu zastępczego. Zatem nie jest uzasadnione poszukiwanie abstrakcyjnych sposobów „wycenienia” wartości szkody polegającej na niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu. Ustalenie odszkodowania w omawianym zakresie wymaga przede wszystkim udowodnienia przez poszkodowanego wysokości szkody.

Jednocześnie w myśl art. 361 §1 k.c. jedynie w sytuacji gdy koszty poniesione na najem pojazdu „zastępczego” będą kwalifikowały się jako normalne (zwykłe) następstwa zdarzenia sprawczego, uznać je można będzie za składnik (element) szkody w przedstawionym wyżej rozumieniu.

Prawidłowe ustalenie istnienia związku przyczynowego w rozumieniu normy art. 361 §1 k.c. między zdarzeniem sprawczym a kosztami ponoszonymi celem uzyskania możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, wymaga zwłaszcza (co również stanowiło przedmiot wypowiedzi w orzecznictwie i nauce prawa) wzięcia pod uwagę zachowania się wierzyciela w trakcie usuwania skutków zdarzenia sprawczego. Podkreśla się, że na wierzycielu (poszkodowanym) spoczywa obowiązek zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów wywodzony z regulacji art. 354 §2 k.c., 362 k.c. i 826 §1 k.c.). Zatem szkody nie będzie stanowił każdy wydatek poniesiony celem uzyskania możliwości korzystania z pojazdu zastępczego, a jedynie taki, który w realiach konkretnej sprawy zostanie uznany w świetle powołanych przepisów za niezbędny i celowy dla zapobieżenia szkody w majątku przedsiębiorcy (por. zwłaszcza uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011(III CZP 5/11/ OSNC 2012 nr 3 poz. 28).

W orzecznictwie eksponuje się wreszcie konieczność zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika przy ponoszeniu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wydatki z tego tytułu są uwzględniane jako element szkody z tej przyczyny, że służyć one powinny zasadniczo zmniejszeniu ujemnych następstw w sferze majątkowej poszkodowanego, zwłaszcza jeśli jest nim przedsiębiorca (minimalizować koszty związane z przywróceniem pojazdu do stanu sprzed wypadku – a więc służyć zapobieżeniu powstania szkody w zakresie utraconych korzyści - art. 361 §2 k.c.). Zatem w tym kontekście również należy oceniać celowość i zasadność wydatków ponoszonych przez poszkodowanego.

Reasumując - o zakwalifikowaniu wydatku związanego z najmem pojazdu zastępczego jako szkody decydować muszą realia konkretnej sprawy, w tym zwłaszcza niezbędność (celowość) czynności polegającej na skorzystaniu z pojazdu zastępczego dla ograniczenia majątkowych skutków zdarzenia sprawczego, a dalej - celowość poniesionych kosztów i ich uzasadnienie ekonomiczne.

Nie może być więc uznane za stanowiące element szkody zobowiązanie do zapłaty wynagrodzenia za najem pojazdu w okresie, który nie był niezbędny. Nie będzie też spełniało postulatu niezbędności i nie może być uznane za ekonomicznie uzasadnione zobowiązanie do zapłaty czynszu za najem w sytuacji, gdy prawo do czasowego korzystania z pojazdu zastępczego, można było uzyskać ponosząc znacznie niższe koszty.

Działanie wierzyciela (poszkodowanego), który w takiej sytuacji będzie wybierał ofertę znacznie droższą (np. jedynie z tej przyczyny, że wynajmujący zamiast świadczenia pieniężnego oferować będzie tzw. rozliczenie bezgotówkowe - w formie przelewu wierzytelności wobec zakładu ubezpieczeń), w istocie narusza jego obowiązki wynikające z powołanych wyżej art. 362 k.c. 354 §2 k.c. i 826 k.c. i wbrew powinności minimalizacji szkody (kosztów związanych z jej usuwaniem) sprowadza się do istotnego i nieuzasadnionego okolicznościami zwiększenia zakresu majątkowych następstw zdarzenia sprawczego.

Jako takie, koszty te nie będą mogły być poczytane za normalne (w rozumieniu art. 361 §1 k.c.) następstwa tego zdarzenia i nie będą obciążały podmiotu obowiązującego do naprawienia szkody (a w efekcie również jego ubezpieczyciela).

Przypomnieć też należy, że ciężar dowodu wysokości szkody (a więc w realiach sprawy uszczerbku majątkowego i istnienia adekwatnego związku przyczynowego między poniesionymi wydatkami a zdarzeniem sprawczym) spoczywa na poszkodowanym.

W sprawie sporna była zarówno stawka najmu jak i okres najmu pojazdu zastępczego.

Przenosząc powyższe ogólne uwagi na niniejszą sprawę wskazać należy, że poszkodowany A. J. powinien i miał możliwość minimalizacji szkody. Z akt sprawy (m.in. faktura wystawiona na poszkodowanego k.47 akt szkody) wynika bowiem, że przed zawarciem umowy z powodami miał umowę najmu z (...) sp. z o.o. na 13 dni ze stawką 90zł netto (110,70zł brutto). Świadek A. J. sam zeznał, że proponowano mu dalszy najem w tej firmie, ale na niego nie przystał. Z zeznań świadka wynika, że wówczas dopiero prowadził rozmowy z firmą (...) (dwukrotnie świadek użył takiego określenia). W ocenie Sądu zawarcie umowy najmu ze stawką 246zł brutto, a więc ponad dwukrotnie wyższą niż dotychczas w sposób rażąco odbiega od zasady minimalizacji szkody.

Zwrócić należy uwagę, że poszkodowany „płacił” za najem zawierając umowę cesji. Przy bezgotówkowym rozliczeniu z powodami wysokość czynszu najmu w zasadzie była poszkodowanemu obojętna, bo i tak jej nie ponosił. Nie ma też w tym kontekście znaczenia dla rozstrzygnięcia wywód powodów poświęcony prawu poszkodowanego do wyboru podmiotu, od którego najmował będzie pojazd (braku obowiązku poszukiwania przez poszkodowanego oferty najtańszej czy też przeciętnej). Poza tym, że wywody te dotyczą innej sytuacji (naprawy pojazdu) i związanych z tym kwestii dotyczących jakości usługi w aspekcie prawidłowego przywrócenia samochodu do stanu sprzed wypadku (z czym nie może być porównywana sytuacja czasowego korzystania z cudzego pojazdu w trakcie naprawy), należy wskazać, że kwestia wysokości dziennej stawki czynszu w niniejszej sprawie jest pochodną przyjętego sposobu rozliczenia, a nie wyboru oferty czy też negocjacji między wynajmującym i najemcą. W niniejszej sprawie poszkodowany miał realną możliwość wyboru dużo tańszej oferty niż powodów i nie wymagało to żadnych szczególnych działań z jego strony. Decyzja o wyborze oferty powodów zamiast dotychczasowej nie była podejmowana nagle w dniu wypadku, poszkodowany mógł i powinien rozważyć koszty z tym związane.

Poszkodowany miał pełne prawo zawrzeć umowę z powodami. Koszty z niej wynikające nie stanowią jednak szkody i nie pozostają w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę za które odpowiedzialność ponosi pozwana. Mając do wyboru dwie wypożyczalnie poszkodowany powinien, co najmniej zainteresować się obowiązującymi u nich stawkami najmu. Gdyby za najem miał płacić gotówką niewątpliwie nie wybrałby wypożyczalni powodów. Mając na uwadze zasadę minimalizacji kosztów za zasadną należy przyjąć stawkę **110,70zł brutto**.

Przyjęty przez Sąd sposób rozumowania znajduje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 18 grudnia 2015r pomiędzy tymi samymi stronami, w którym Sąd Okręgowy zmienił rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego (sygn. akt VIII Ga 382/15).

Odnosząc się do uzasadnionego okresu najmu na wstępie wskazać należy, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna. Podkreśla się przy tym, że niezależnie od sposobu naprawienia szkody przewidzianego w art. 363 § 1 k.c., powinno ono prowadzić do tego, aby poszkodowany był w takiej samej sytuacji majątkowej, w jakiej znajdowałby się, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013r sygn. akt III CZP 76/13).

W ocenie Sądu uzasadniony okres najmu, podlegający uwzględnieniu w ramach tej sprawy to wskazany przez biegłego czas 24 dni. Opinii biegłego w tym zakresie strona pozwana nie kwestionowała. Nie zgadza się natomiast z nią strona powodowa.

Uszkodzony pojazd wyprodukowano w 2008r. W chwili wypadku miał on blisko 6 lat.. Zdaniem Sądu jako uzasadniony okres najmu należy przyjąć czas niezbędny na zakup pojazdu w podobnym wieku i stanie technicznym, a nie pojazdu nowego. Tak jak wskazano powyżej uszkodzony powinien być w takiej samej sytuacji w jakiej byłby gdyby do szkody nie doszło. O ile więc istnieje możliwość zakupu pojazdu o parametrach technicznych i wieku zbliżonych do pojazdu uszkodzonego, to właśnie czas zakupu takiego pojazdu jest kryterium rozmiaru szkody. Poszkodowany, z uwagi na uszkodzenie dotychczasowego pojazdu, oczywiście ma prawo zmienić preferencje i zakupić dowolne inne auto, nowe lub używane jednakże wyznacznikiem szkody będzie tylko czas niezbędny na zakup analogicznego auta jak uszkodzone. Dalszy czas wykracza poza adekwatny związek przyczynowy i przy wyliczaniu szkody nie podlega uwzględnieniu. Biegły ogółem ustalił uzasadniony czas najmu na 37 dni, co przy uwzględnieniu 13 dni już rozliczonych pozostawia okres 24 dni. Stanowisko powodów kwestionujące ten okres jest nieprzekonywujące i niespójne. Poszkodowany o rozliczeniu szkody jako całkowitej dowiedział się z pisma pozwanej z dnia 28 lutego 2014r. Na istotność tego elementu jako punktu wyjścia do ustalenia właściwego czasu wskazywali sami powodowie w piśmie z 18 grudnia 2015r (k.80). Co więcej poszkodowany w tym dniu zamówił nowy samochód. Z powyższego wynika, że sama data wypłaty odszkodowania nie ma kluczowego znaczenia, bo poszkodowany już wcześniej mógł podjąć i podjął decyzję o zakupie innego pojazdu oraz dysponował pieniędzmi na ten cel. Tym niemniej w ramach ustaleń dokonanych przez biegłego uwzględniono również okres po ustaleniu i wypłacie odszkodowania. W tym miejscu odnotować należy, że sami powodowie (k.102) odwołując się do wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie wskazywali na zasadność najmu do dnia wypłaty odszkodowania, a więc do chwili wcześniejszej niż przyjął biegły w niniejszej sprawie (tekst został pogrubiony i podkreślony). Dalsze zarzuty powodów z pisma z dnia 15 marca 2016r są niezrozumiałe. Poszkodowanemu przyznane zostało odszkodowanie za uszkodzony pojazd. Z niczego nie wynika żeby nie odpowiadało ono wysokości szkody (wraz z pozostałościami), a w szczególności, że było ono kwestionowane. Wypłata odszkodowania jest kwestią faktu, do jej stwierdzenia nie jest potrzebna opinia biegłego, nadto jak wskazano powyżej poszkodowany dysponował środkami pieniężnymi, bo już wcześniej zamówił nowy pojazd.

Rozliczenie w kwocie brutto nie było sporne między stronami i znajduje uzasadnienie w okolicznościach sprawy.

Reasumując zasadne odszkodowanie to kwota 2656,80zł wyliczona jako iloczyn 24 dni i stawki 110,70zł.

Dla wyczerpania tematu wskazać należy, że gdyby z jakiegoś względu przyjąć, że w ramach naprawienia szkody poszkodowany mógł dokonać zakupu nowego pojazdu wówczas jako uzasadniony należałoby przyjąć okres wskazywany przez powodów. Data złożenia zamówienia jest bowiem znana. Poszkodowany zamówił nowy pojazd krótko po wypadku, bez żadnej zwłoki. Liczba dilerów danej marki na lokalnym rynku jest mocno ograniczona. Poszkodowany nie ma żadnego wpływu na przebieg realizacji zamówienia. W tym zakresie do dokonania ustaleń wiedza specjalna nie była potrzebna.

Szkodę w zakresie najmu pojazdu zastępczego zgłoszono pismem wysłanym 6 czerwca 2014r (k.9v). Przyjmując więc termin 7 dni na obieg korespondencji oraz uwzględniając treść art. 817 §1 k.p.c. zasądzono odsetki od dnia 12 lipca 2014r.

Zarzut pozwanego, co do zasądzenia na rzecz powodów dochodzonej kwoty po połowie jest nieuzasadniony. Powodowie są współnikami spółki cywilnej, która nadal istnieje. Majątek spółki to wspólność łączna, w takiej sytuacji brak jest podstaw do podziału wierzytelności (por. A. Pyrzyńska Komentarz do art. 379 k.c. teza 2 program Lex Omega, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2005r sygn. II CK 351/04 opubl. Lex 1119486, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2011r sygn. akt III CZP 130/10 opubl. OSNC 2011/9/100).

Istotne elementy materiału dowodowego omówione zostały we wcześniejszej fazie uzasadnienia. Dla porządku wskazać należy, że Sąd dokonał ustaleń w oparciu o częściowo niesporne twierdzenia stron, dowody z dokumentów, dowód z zeznań świadka oraz dowód z opinii biegłego i jego wyjaśnień. Autentyczność i treść dokumentów nie była kwestionowana, strony wyprowadzały z nich jedynie częściowo odmienne wnioski. Zeznania świadka przybliżyły okoliczności zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego oraz niezbędność korzystania z takiego pojazdu, a także zbycie wierzytelności i kwestię zakupu nowego pojazdu. Przydatna do ustaleń była też opinia biegłego. Stosownie

do utrwalonych w nauce i orzecznictwie poglądów dowód z opinii biegłego ze względu na swoją specyfikę może być oceniany przez sąd jedynie w płaszczyźnie poprawności logicznej, zgodności z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej (por. Wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2004r, sygn.akt II CK 572/04, Lex nr 151656). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wyprowadzać własne stwierdzenia (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1990r sygn. akt I PR 148/90 opubl. Lex nr 5319, OSP 1991/11/300, wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87 opubl. PiZS 1988, nr 7, poz. 62, Komentarz do art.278 kodeksu postępowania cywilnego, [w:] Bodio J., Demendecki T., Jakubecki A., Marcewicz O., Telenga P., Wójcik M.P., Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III.). W ocenie Sądu biegły sporządził prawidłowo opinię pisemną, a dodatkowo odnosząc się do zarzutów powodów sporządził jej pisemne uzupełnienie. Przy sporządzaniu opinii biegły uwzględnił materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy. Biegły sporządzający opinię jest stałym i długoletnim biegłym sądowym. Nie ma podstaw do podważania jego kwalifikacji i twierdzeń opartych na wiedzy i doświadczeniu.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach stanowi art. 100 zd.1 k.p.c. stosownie do którego w razie częściowego uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone.

Powodowie wygrali w 26,3% i ponieśli następujące koszty: opłata od pozwu w kwocie 505zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego 880,41zł (pozostała część zaliczki zostanie zwrócona) oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika 2400zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej tj. w kwocie 2400zł na podstawie §6 pkt5 w zw. z §2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2002, nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Ogółem powodowie ponieśli koszty podlegające rozliczeniu w kwocie 3819,41zł. Pozwana powinna zwrócić 26,3% kosztów celowych poniesionych w celu dochodzenia należności, czyli kwotę 993zł.

Na uwzględnione do rozliczenia po stronie pozwanej koszty procesu składają się koszt zastępstwa procesowego w kwocie 2400zł, który określono na podstawie §2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17zł.

Pozwana wygrała w 73,7%. Powodowie powinni jej więc zwrócić 73,7% poniesionych kosztów tj. kwotę 1781zł.

Po odjęciu od kwoty 1781zł kwoty 993zł otrzymujemy kwotę 788zł tj. kwotę jaką zobowiązana jest uiścić strona powodowa.

Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 105 §2 k.p.c. rozstrzygnięto jak w punkcie III sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3.(...)